

CSILLAG TAMÁS

Legyen

Úgy lesz szép a táj,
ha mozogni látszik,
haza úgy lesz, ha a
tájban megismernek.

Már vágják a füveket, fákat,
a lepkék szárnya lobban.
Az arcom egy másik ország,
dereng a darabokban.

Úgy lesz végleges
és rettentő is,
mint egy meg nem
született gyermek.

Csak lefekszem a földre,
legyen langyos föld a hátam,
legyen vörös az este,
s nézzen hosszan utánam.

Tisztábbat sajátoménál

A februári fényben sorakozó
tömbök minden testi hibája látszik.
Beleállok a pirosba, mellettem
fiatal anyák, szép mosolyú, fiatal nők
merednek a körút sómarta sebeire.
Érezni a maró, meztelen időt,
a balsejtelmek pálinkás gőzeit,
én mégis kisleány szótlan áhítatával
csodálom őket: szövetkabátos,
büszke angyalok diadalos menetét.
Lábnymukra úgy hullik az eső,
mint gyerekkoromban a földutak
porába zuhanó darazsak:
a tócsák tükrében a város visszképe remeg,
s a túl távoli eget támadó verebek gerillacsapatai.
De én csak egy arcot szeretnék belelátni,
tisztábbat sajátoménál.

Míg más százfelé

Míg más százfelé futott, én itt maradtam,
kit érdekel, a reményről mire szokom át?
Ahogy telik a sorsom, egyre ritkábban
röptetem szemöldököm barna madarát.

Ha meghallom, hogy a lepkék kiáltanak,
s a hajnal tűzrakásába indulnak égni,
keresem a szavakat, mert belül tudom:
a fiamnak ezt csak én tudom elmesélni.